

OMEGA 5.

tizenegy éves koromban egy gyermeküküldőnek álcázott büntetőtáborban töltöttem két hetet

még a vonaton megismerkedtem egy testvérpárral, ők igazi, kemény-fedelű bőrönddeljöttek, rögtön elmondták, hogy félárvák, de szereti őket az új anyukájuk is, és én szövetséget kötöttem velük

részben hiába, mert a lányt azonnal átirányították a néhány kilométerre lévő női táborba

mi egy kastélyépületbe kerültünk, a megérkezés után sorakoznunk kellett a kavicsos udvaron, szemerkélt az eső, egy férfi a szabályokat sorolta, fenyegetőzött, és hurkapálcával csapkodta a szélső oszlopban állók lábát

aztán vacsorához vonultunk egy lapos tetős épületbe, újabb fenyegetések, és takaródó után már aznap akadt néhány idióta, aki úgy érezte, hogy éjfélélig mesélnie kell a többieknek

a hálóteremben emeletes ágyak voltak, én felül aludtam, a vonaton megismert fiú alattam, másnap reggelre bevizelt, szabadkozott, hogy nem érti, állítólag erről már leszokott, és most tessék...

délután visszahívott a hálóterembe, mutatta, hogy száraz lett az ágya, mintha mi sem történt volna, csak mint egy rossz álomban — és ez így ment két hétig

másnap csökkenteni kezdték az étkezési adagokat, mire egy másik hálóban kitalálták, hogy mindenki mindent adjon elő a csomagjából, tegye ki az asztalra, aztán majd szükségleteik szerint vesznek belőle, először az ötletgazdák

nálunk valaki — nem mondom meg, ki —, fogta az összes ropit és csokit, amit nem tudott megenni, és inkább feldobta az étkezde tetejére

már korábban gyanúsnak tűnt, de egyszerre, alig hihetően, a tanári asztalnál felismertem Guszti bácsit, akivel családi ünnepeken többször találkoztam; a szüleimnek mindig a hadifogságról mesélt, éveket töltött Szverdlovszkban, ilyenkor ki kellett mennem, nekem csak annyit mondott: „A legfontosabb, hogy az ember ügyesen ossza be azt a kevés szabadidejét, és tartson a zsebében újságpapírt, ha rájön a hasmenés.”

egyszer voltam is náluk látogatóban, vasárnap délután, a tévében a *Hét év várakozás* című francia filmsorozat befejező részét adták, „Benn maradhatsz – mondta Guszti bácsi –, de nem szólalhatsz meg”, és feszülten, néma csendben nézte a filmet

nem tudtam pontosan, hogy Guszti bácsinak az üdülőben mit kellett volna értem tennie, rábízta volna, de ő itt – miként lényegében *ott* is – a körülményekhez képest majdnem mindent elfogadhatónak talált

egyáltalán nem törődött velem, de azért egyik este, vacsora közben, átjött az asztalunkhoz, és hozott egy fél adag mákos tésztát, nyilván utálta

a mákos tésztát senki nem szereti, a felnőttek csak bebeszélik ezt a gyerekeknek, hátha elmegy a kedvük az evéstől – ezt egyszer a nagyapám is eljátszotta, megetette velem a saját adagját, majdnem megfulladtam, kétségbeesve az asztalon lévő maradék rántottából ettem egy-egy falatot, hogy jobban csússzon

az üdülőben persze... nyúltam volna Guszti bácsi adagjáért, ám az étel addigra eltűnt a tányérról, ez Guszti bácsit is meglepte, de csak annyit mondott: „Legközelebb majd ügyesebb legyél!”

voltak főiskolások is, pedagógiai gyakorlaton, ránk sem néztek, egész nap beszélgettek és cigarettáztak – kivéve, ha valaki odament hozzájuk, mert akkor rögtön elhallgattak

illetve egyikőjük szerelmes lett egy nyolcadikos fiúba, Zsiráf, ez volt a fiú beceneve

a táborvezetés előbb felszólította őket, fogják vissza magukat, végül mindkettőt hazaküldték, két különböző vonattal, Zsiráfot maga a hurkapálcás férfi kísérte, aki addigra már egy botot is vágott magának – napközben farigcsálta –, de nem vitte magával, hanem beleállította egy réz esernyőtartóba a főbejárat mellett, és azt mondta: „A bot olyan, mintha el sem mentem volna, onnan is rajtatok tartom a szemem.”

ezt a hülyét!

másnap elgyalogoltunk a közeli arborétumba, útközben láttam egy hatalmas szarvasbogarat, tízezer hangya vitte a vállán, a nagy hangya-dalt énekelve

a tűzrakó helyen rengeteg krumplit és kolbászt kaptunk, hogy ebédre minden csapat főzzön paprikáskrumplit, de mire a krumpli megfőtt, a kolbászt megettük, úgyhogy a krumplis lét ráborítottuk a tűzre

az utolsó előtti délutánon kivittek minket a helyi kocsmába, „Vegyetek ajándékot a szüleiteknek!” – mondták, és mindenki kérhetett magának is egy üdítőt, vagy két gombóc fagyaltot (persze pénzért)

én nem vettem semmit, az Omega együttes életnagyságú poszterét bámultam, ott volt a söntés fölött — akkor még nem tudtam, de ez a kép látható az ötödik lemez belső borítóján —, a zenekari tagok az időtlenségből, csodálkozva néztek, hosszú hajjal, szakállasan, merev tekintettel, mint a
48 templomi szentek; *Hát veled mi történt, hogy kerültél ide?* — ez a meg-
lepetés látszott az arcukon

a kocsmából visszafelé a hurkapálcás ember kérdezgetni kezdett, óvatosan válaszoltam, olykor csak hallgattam, végül azt mondta: „Te elég intelligens vagy, ha Szombathelyre megyek, majd meglátogatlak az iskolában” — kiderült, hogy tanár, földrajztanár a helyi iskolában

a látogatás lehetőségétől először rettenetesen megijedtem, később azt gondoltam, akkor inkább beteg leszek, majd csak lesz valahogy

a vonaton megint a testvérpárral ültem, „Azt ne mondd el neki” — kérte felszállás előtt a fiú, és én betartottam a szavam

egy kora nyári napon kirándulni mentünk a Balatonra, Sanyi bácsi hívta meg három régi barátját, köztük apámat, családjakkal együtt, a nyaralójába 49

autóval mentünk, Sümegen pihenőt tartottunk, Sanyi bácsi bement a cukrászdába, rámutatott a hűtőpulton lévő krémesekre: „Kérem ezt a pár darabot!”, lehetett vagy negyven ott

nekem műszaki rajzot és gyakorlati ismereteket tanított felső tagozatban, de keveset voltam az óráin, mert mindig elküldött, hogy vásároljak neki: kiflit, friss kenyeret a tankenyér-boltban, villanyégőt, kávéfőző-alkatrészeket vagy poharakat

egyszer édesanyámmal futottam össze a Nagyszálló melletti kis utcában, „Hát te mit csinálsz itt?” — kérdezte, ez meglepett, azt hittem, tudja

Sanyi bácsi elbarikádozva élt az iskolai műhelyben, nem beszélt senkivel, '56 után volt egy fegyverrejtegetési ügye, senki nem tudta, mi lett a vége, de azt mondta a barátainak, neki semmiről ne beszéljenek

de egy sorsdöntő alkalommal segített nekem; minden évben volt egy nap, amikor a nyolcadikosok motorra ültek, és mindenki tett egy nagykört az iskolaudvaron, ezt várták hónapokig, sőt évekig, ez volt az általános iskola tulajdonképpeni befejezése

a többség már tudott motorozni, én nem tudtam, aggódtam, hogy nekem hogyan fog sikerülni, kérdeztem is tőle, muszáj-e ezt, ő azt mondta, menni fog

mindenki mögé felült, hogy ne legyen vagánykodás, nálam viszont finoman adta a gázt, váltotta a sebességet, kezelte a kuplungot, minden olyan volt, mintha én csináltam volna, senki nem szólhatott semmit sőt én magam is elhittem, hogy tudok motorozni

ezen az egy alkalmon kívül soha az életben nem ültem motoron persze, fura alak volt Sanyi bácsi, két évvel később az öcsém került hozzá, őt soha nem küldte el vásárolni; az öcsém helyett apám, villamosmérnök, készítette el az otthonra feladott műszaki rajzokat, és négyest kapott

szóval akkor már elsős gimnazista voltam, június eleje, vasárnap az egyik meghívott családban három lány volt, és a nap végére a nagyobb fiúk közül mindegyiknek jutott egy-egy, legalábbis kézen fogva mentünk haza a strandról, szép volt

augusztusban a Balaton mellett voltam ifjúsági táborban, a három lány közül ott volt a középső; lehetett biciklit kölcsönözni, ő felült, és kanyargott a sátrak között, sikoltozott, a fiúk kiabáltak, és futottak utána, vagy

elégrottak; máskor ő futott, és a fiúk biciklivel próbálták elkapni, általában sikerült

ez a június eredményeit egyfajta idézőjelbe tette

50 a mi sátrunkban lakott egy fiú, aki napközben egy lánnyal volt, de a második héten, éjszakánként egy vietnámi fiúval aludt az ágyában a sáttortól húsz méterre éjjel is mentek a vonatok, néha felébredtem, aztán aludtam tovább

a tanár, aki velünk volt a sátorban, az utolsó reggelen azt mondta a kollégájának, hogy ő, rossz alvó, mindent hallott, furcsa zajok, de hát minek *produkálja* magát

a vietnámi elbúcsúzott, oroszul dadogtak valamit a délelőtti erős fényben — megkérdeztem, hogy most mi lesz, mire ez a fiú mondta, hogy vasutas szabadjegye van, elkíséri a lányt Budapestig, aztán visszaindul a következő vonattal, valahol Baranyában lakott, talán, nem tudom

én arra gondoltam, ennek nem sok értelme van: el kell válnotok, csak késlelteted a rettenetes véget, jobb lenne túlesni rajta mielőbb

